

XXVI. évfolyam

9. szám

SZERETET

VALLÁSOS REFORMATUS EGYHAZI FOLYÓIRAT

Szerkeszti és kiadja: Török Imre

Megjelenik havonként Kisujszálláson. — Előfizetési díja: helyben 2 P. Vidéken 2.40. Egyes szám ára: 25 fillér

Kisujszállás

1937 szept. hó

Könyvem, melyet Nagy Imre kisujszállási eredetű költő (Élt 1817—1840) emlékezetének szentelek, — megjelent s kapható nálam — ára 2 P. A könyv címe ez: „Indul nagy útára“ (az árva diák). Nagy Imre írta t. i. épen most *100 esztendeje*

ezt a kedves diákvándordalt, mely azokkal a szavakkal kezdődik, amelyek könyvem címe. Könyvemből pár nap alatt elfogyott már néhány száz. Kérem mielőbb a szíves megrendelést!

Az ősz olyanforma, mint a tavasz...

Szeptember! Itt van megint. Tavasszal kezdődik az élet odakünn; ősszel pedig idebenn a szívünkben, a lelkünkben. Ilyenkor mintha lendületbe jönne a lelki élet. A virág, a levél hervad őszön, míg a vallásosság, a hitbeli buzgólkodás, a szeretet azok iránt, kiknek az ősz (s jaj a tél!) sok gondot, aggodást, nyomorúságot jelent; a szeretet — mondom — ilyenkor kezd virágzásban lenni, legyen is!

Jönnek a kedves őszi, téli esték! A házakban magától is tán? felnyílik a Biblia, a Ker. Tanítások könyve; a szívek-

szájak éneklésre nyílnak... Bibliakörök, vallásos estélyek elkövetkeznek. Szeretetegyesületek munkássága éled. Kegyes kezek ruhácskát szabnak, varrnak, árvánakszegénynek.

Im a hervadásban az élet!

A külső munka így ősszel már nem von el annyi lelket az Úrnak templomától... Hulló levelek, gyakrabban konduló harangok vezetik a halandót az Örökkévalóhoz.

Áldott légy az őszért is, életnek Ura, nagyjó Isten!

SZENT AZ,

ami vagy aki Istennel rendeltetésszerűen életközösségben van. A magyarnak tudnia kell, hogy az ő gazdája Isten, ez a nemzet legyen a legistenfélőbb, forduljon el a bűnnek, halálnak és Sátánnak birodalmától. Szent nemzet lesz a magyar, ha bűnbánó nemzetté válik. Egyedül Krisztustól

várja üdvösségét. Szent lesz a magyar akkor, ha elfordul minden pogányságtól, cédaságtól, szemérmertlenségtől, a családot Isten templomának nézi és e múlandó világban Isten dicsőségét szolgálja, ha nem emberekben bíz, nem emberektől várja a szabadítását, hanem egyedül an-

nak hatalmas dolgait hirdeti, aki a sötétségből a világosságra átvezeti. Evangéliumi élet, tiszta család, megszentelődött közélet teszi szentté a nemzetet, ha szent lesz ezen a földön a virág, a kalász, a csillag, mert mindez Istennek szolgál és Krisztus királyságát építi, ha ezen a földön mindenki magyar érzéssel, magyar erkölccsel és magyar lélettel, magyar lélekkel, magyar életminőséggel él. Ezekkel a szavakkal fejezte be beszédét és világította meg a szentségnek igazi értelmét dr. Ravasz László püspök I. István királyról a Kálvin-téri református templomban augusztus 22-én d. e. tartott emlékstentiszteleten. A szentségnek ilyen értelmezése szerint tehát szent az első magyar király a mi anyaszentegyházunk felfogása értelmében is. Szent, mert nem a maga hasznát, hanem Isten dicsőségét szolgálja. — A mi számunkra tehát az

első magyar király nem azért szent, mert hivatalosan azzá avatták, hanem azért, mert életében megtaláljuk a szentségnek azokat a vonásait, amelyek nemcsak őt, hanem minden embert ezen a földön szentté tehetnek. A szentté létele nemcsak egyes embereknek a kiváltsága, hanem mindazoké, akik megértik Isten parancsát és engedelmeskednek annak. „Szentek legyetek, mert én szent vagyok.“ Az Isten szolgálatára szentelt életekre van szüksége a világnak, közelebbről pedig a mi magyar népünknek.

Nem elég tehát a szent élet hangsúlyozása. Élni kell az Isten parancsát. I. István király valóban nem beszélt a szentségről, hanem élte azt. Élte minden körülmények között. Élte akkor is, amikor egyedül maradt. Élte, mert igaznak ismerte meg azt, hogy úgy az egyes ember, mint az egész nép csak akkor maradhat meg ezen a néki adott földön, ha keresztyénné lesz.

A XXI. Zsoltár

Mi lelkipásztorok itt Kisújszálláson a templomban mindennap olvassuk és magyarázzuk a Szentírást. Én, mint öregebb, az Ó-szövetségi Írásból a Zsoltárok Könyvét, ifjabb lelkésztársaim az Újszöv. Írásból a Korinthusiakhoz írott első levelet. Végig akarjuk olvasni és magyarázni ha élünk, az egész Bibliát. Így cselekvék ezt az első reformátorok is. Van már egy kis seregünk, akik meg végig akarják hallgatni.

Egyben — persze — Krisztus tökéletes élete mellett a magunk életét is a gyülekezet elé állítjuk, mint kik gyarló erőnk mértéke szerint igyekszünk is megbizonyítani, amit hirdetünk.

(Vasárnap d. e. istentisztelet után írom e sorokat. Bizony voltunk a templomban, ha jól mondom: 6—800-an. Ha nem ezeren. Hétköznapokon is naponként 100-on felül. Az Isten Lelke szállong a szívek fölött!)

I. István királyunk emléknapi előtti napon a XX. Zsoltár volt soron s keresve se találhattam volna megfelelőbbet: az országos ünnepnapra a XXI. Zs. következett. Azt felolvastam a hívek előtt s aztán imádkoztunk. Imádságunkat, közóhajra, nyomtatásban is közreadom itt. Aki elolvassa az imát (buzgó szívvel olvassa, csendes szobájában, titkon, ajtóját behajtva, — hiszen magyar nemzetünkért imádkoz-

tunk s imádkozik!) imádság előtt nyissa ki a Bibliát s nagyon figyelmesen olvassa el a XXI. Zsoltárt. A 4-ik versben mindjárt meg is találja, kiesoda tette a színarany koronát a király fejére (Első királyunk és minden királyunk fejére is! És hogy kiesoda tézzen mindnyájunk fejére is koronát? Boldogság, békesség, idvesség, reménységének drága koronáját; s aki viszont — mint egy embertestvérem mondá — a töviskoszorút engedte emberek által Szentfia fejére tétetni, hogy ezáltal meg a mi fejünkről és szívünkről elvegye a szenvedések, gyötrelmek töviskoronáját!)

De imhol az imádság:

István király ünnepén.

Napkeletről szállt a Turulmadár, s itt vert magának fészket sziklás Kárpátok alján, Tisza—Duna táján. Kemény szárnyával megcsapdosta bizony, akik repülésének ellentállottak. Fennen repült, erős volt büszke szárnya, nem volt útjának gátja, akadályja.

Te vezetted őt, Mindenható! ki a csillagokat épűgy vezeted útjokon, mint a szél szárnyára szálló porszemet. — Az egyes ember ösvényét is Te mutatod ki s a népek útját is Te méred ki, azon őket viszed, vezérled. Minket is, ezt a népet, kik most itt lakunk: ezernél több eszendőkökkel ezelőtt bölcseséged, jóságod, isten-

terved hozott ki Napkelet tájairól. Jötünk, mint erős röptű Turulmadár.

Itt leltünk, itt szerzettünk tanyát, hol a Kárpátok koszorúja hajlik, s Tisza—Duna nagy vize kanyarog. Itt építettünk sátrakat magunknak s oltárokat Neked Ég Föld Ura, kit itt megösmértünk Atyánknak!

Te adtad nekünk vezérül a királyt, kinek — szent Igéd szerint — színarany koronát tettél fejére. Szívének kívánságát megadtad, ajkainak kérését meg nem tagadtad... eléje vitted javaidnak áldását. Életet kért Tőled, adtál neki hosszú időt e földön... Ám él ő most is, Te nálad örökké s im itt közöttünk, egy nemzet emlékezetében: él az első Király!

Áldásossá tetted őt!... Ki meghagyta az ő kormánykodása alatt a Turul erős szárnyait, magyar néped erejét s emellett galambszívvé tetted a szívét...

Ünnepel ma ez a nemzet, első királyát Te irántad való hálával ünnepli, Téged áld óh Királyoknak Királya, örökkévaló nagy Király, kinek koronád csillagokból van fonva ékesen, s koronád roppant gyémántja az égi nap!

Benned bízott a király, 900 éve kit felmagasztaltál, szent oltárodnál térdre hullva, hol értünk, a jövődért imádkozott.

De jaj! mi most sok bánattal lelkünkben könyörgünk Hozzád, az első király nemzetéért, kit ő — amaz első — látott még nagnak, dicsőségesnek; szegény árva nemzetünkért könyörgünk e napon is s mindig, ki ellen gonoszságot terveztek, esalárdságot gondoltak s a rossz Sátán felfuvalkodott hatalma folytán — jaj keresztül is vitték, rontásunkat.

Árvák is vagyunk, kicsinyek is, erőtlenek, szegények nagyon... Gyászfátyol a Kárpátokon a reggel köde s a füzeserdők halk zúgása Tisza—Duna partján roppant sóhajtás...

Emelkedjék fel Hozzád imánk... hátráltasd meg ellenségeinket, íved húrját arcuknak feszítsd...

Emelkedjél fel a Te szent erőddel, hadd énekeljünk, hadd zengedezzük hatalmadat, Égi Király! Szent Örökkévaló, Jézus Krisztusban mennyei Atyánk. A Te jobbodnak erejében bízunk mi, Benned, ki évezrednél több időn át, Napkelettől fogva erre Napnyugatig — mindenütt és mindenkor, veszélyben-bajban, iszonyú romlásainkban Felemelőnk, erős Istenünk voltál és az is maradsz minden időben.

Találja meg kezed minden ellenségeinket és találja meg jobbod a mi gyűlölőin-

ket... kik ki akarnak minket veszteni a földről s még nevünket is elirtani az emberek fiai közül.

Perelj Uram! perlőinkkel, harcolj mi ellenséginkkel... Te paizsodat ragadd elő, mi segedelmünkre állj elő...

Hadd zengedezzünk még egyszer.. valaha... mikor majd felettünk megvirrad, mikor szétszakad az éjszaka s Te általad boldog lesz a magyar...

Mindenható Isten! Oltalmazó, segítő nagy Isten! Atyánk, a Jézus Krisztus által, hallgass meg minket! Ámen.

A magyar*

A „Dunamente“ c. újságból.

*Nagy gyermek! Hívó, szépmeseváró,
Virágos lelkű, tiszta, igaz.
Szótartó, elvhű, jó barát sírig...
Hiba: azt hiszi mindenki az.*

*Jó szívű! Egy szó kérve, ha kéri,
Még a ruhát is odaadja,
Ajtóját vendég nyitva találja,
Ilyen volt apja, dédnagyapja.*

*Almodó lelkű! Bölc s tervekóvács,
De a kivitel nem kenyere.
Alkotott nagyot, haszon nem érte,
Éjt-nap dolgozott: más nyert vele!*

*Szíve az ajkán! Álnok hazugszó
Nem volt sohasem harcfelegyere.
Rászedték sokszor méz-máz beszéddel,
Végpusztulásba vitték bele.*

*Forró a vére. Fellobban rögtön,
Ám a lángja, csak szalmatüze.
Nagy fénnel ég, bár kérdéses marad,
Van-e melegje, hője, süte-e?*

*Túrni tud! Végzi a nehéz munkát,
Robotol, szenved iga alatt.
Zseni, de ritkafényes eszével
Mégis mindenütt alulmarad...*

*Megbántást nem bír! De kérő szóra,
Megolvad szíve gyenge iránt.
Nagylelkű, védő, más igazáért
Tettre kész, s ha kell kardot is ránt!*

* Mutatvány a szerző sajtó alatt levő verseskötetéből.

*Nagy hibája! Jött-ment bálványozás,
Idegen senkik tisztelete,
De saját kincsét hagyja a porban,
Honinak nála nincs kelete!*

*Széthúzó! Pártos! A maga vérét
Vezérnek sehol nem szereti:
Feltámad, lángol, ellene vét,
Veti botorul gáncsát neki!*

*Nagy szónok! Bornál dől a szavaknak
Édes virágos áradata.
Beszéde nyomán szemünk előtt
Régi fényében áll a haza.*

*Pompakedvelő! Díszes ünnepét
Megüli s benne ragyogni tud,
De miért, kiért... kutatni, nézni,
Az az eszébe sohasem jut...*

*Kárán nem tanul! Örök a példa,
Keserű sors a történelem,
Áruló, gaznak szállás van nála,
Vendégszeretet, bő kényelem...*

*Bátor, vitéz, hős! Dúló csatákban
Keményen áll az ellen előtt,
Évezred harca oltott karjába
És a kardjába örök erőt.*

*Pérez nem állja! Szórja a bankót,
Egy szép nótára sírvafakad.
Nagy gyermek, hívő, szépmeseváró
Ilyen volt mindig, ilyen marad.*

Murgács Kálmán.

Fenyő

*Én örök zöld lombot bontok
Én vagyok a fénylő fenyő
Sudár karcsú szép a testem
S az azuros égig felnő
Rajtam csurog le a harmat
A Mennyország zuzmarája
Ágaim közt rigó bujkál
Zengőn dalol csöppnyi ajka
A halál mellettem suhan el
Nem ér soha fagyos csókja
Rám nézzetek ó emberek
Vagyok a Feltámadás fája*

A férfiú

Férfiaknak sokszor nehéz beszélni az Isten igéjéről. Sokszor kapja az ember azt a választ: az evangélium és a keresztyén-ség inkább az asszonyoknak való. Általában azt tapasztaljuk, hogy lelki kérdések tekintetében férfiak között kevés az érdeklődés. A férfinak nem rójják fel, ha szabadelvű. Könnyen megbocsátják ha parázna, elnézik, ha istentelen. Lehet bosszúálló, durva, kicsapongó és iszákos. Kézlegyintéssel térnek napirendre cselekedetei felett és így szólnak: „Nem nő végtére, hanem férfi”. A nő, az más, annak kevesebbet szabad és másképp illik, a férfiaknak sok minden meg van engedve. Igaz-e ez a világi felfogás? Lehet-e erkölestelenebb a férfi, mint a nő? Csak egy a felelet rá: Mit mond az Isten igéje.

Gyönyörűen van leírva a Biblia első lapjain, hogy jött életre az első férfi. Ádám nem született, hanem Isten kezéből származott. A Teremtő legtökéletesebb teremtménye volt. Isten minden teremtményének örült, milyen örömmel és szeretettel alkothatta a férfiembert. Más teremtmények létrehozásában különféle elgondolás vezette Őt. A férfiúban önmagát akarta kiábrázolni, a maga képére teremtette. Igaz, hogy a porból vett hozzá anyagot, mert azt akarta, hogy rokon legyen a földdel és jól érezze magát itten, de életető lelket Önmagából adott neki, mert a maga dicsőségére szánta. Nem akarta, hogy alacsonyabbrendű legyen, mint a föld, azért a lélekkel tette magasabbrendűvé, hogy uralkodhassék földből való teste és a föld javai felett.

A férfiú tehát mindennél közelebb állott Istenhez. Isten rokona, ismerője, megbizottja és tökéletességének hordozója volt. Isten dicsőségét az asszonynál jobban tükröztette. (I. Kor. 11:7.) A bibliai gondolkozás Istent és az angyalokat férfi alakban jeleníti meg. (I. Móz. 32:25; Luk. 24:4.) Ma már inkább női, de gyakrabban gyermekalakban képzeljük az angyalokat. A Megváltó is férfialakban jelent meg a földön. Bár mi már hisszük, hogy Isten és megdicsőültjei nemek szerint nem oszlanak meg, mert szellemi lények, de az előbb említettek elkötelező erővel kell, hogy hassanak minden férfi olvasónkra.

A férfihez a paradicsomban még a Sántán is csak kerülő úton mert és tudott odajutni. De mégis odajutott és sokszor

úgy tűnik fel, mintha benne vett volna nagyobb lakozást. Nézzünk végig a történelmen és meglátjuk, hogy mit tudott elérni a Sátán férfiakon keresztül. A világ első bűntényét férfi, Kain hajtja végre. Megöli a testvért. Keze nyomán jelenik meg először a kiömlött vér és a pusztító halál a földön. Azóta is, az asszonyok születték a gyermekeket és nevelték, a férfiak háborúba vitték és megölték őket. A nő építgette a fészket, a férfiak szétrombolták azt. Az anyák megtanították szeretni és imádkozni gyermekeiket, az apák gyűlölködést és káromkodást oltottak beléjük. A többi teremtmény gazdájának engedelmeskedik, az ember, különösen a férfiú elbizakodik erejében, leleményességében, elmellőzi és semmibe sem veszi az Istent, sőt fellázad ellene. Ezért gonosz a világ, mert a férfi a családok feje és hogyan legyenek jók a tagok és azok társadalma, ha a fej a legromlottabb.

Lehet-e ezen változtatni? Kell-e, lehet-e, hogy megváltozzék a férfi? Lehet! Kell! A megváltozást senki más, csak egy Férfiú hozhatja létre. Benne helyreállott az istenkép, megtestesült a magasabbrendűség, leszállott az istenismeret. Ő a Sátán meggyőzője, a bűn és halál megöklője. A Fájdalmak-Férfia, a kereszten meghalt, a feltámadott, a megdicsőült, a Szentlélek által munkálkodó Krisztus Jézus az. Ő a legszebb, legerősebb, legörvendőbb, legmunkásabb és legbölesebb Férfiú. Krisztus a férfiideál. Kicsoda szégyenli, amit Ő dicsőségnek tart, hogy az Atyának engedelmeskedjék? Kicsoda minősíthetné férfiatlannak a világ legnagyobbjának önfeláldozó hősiességét? Senki más nem lehet a férfi eszményképe és bensőbb barátja, mint Ő, aki életét adta a bűnösökért.

Azért a férfiaknak a hit és a keresztyén élet területén mindenkinél nagyobb a felelőssége. A Biblia a hívő keresztyénséget „érett férfiúságnak” nevezi. (Ef. 4:13.) Az apostol így tanít: „Akarom azért, hogy imádkozzanak a férfiak minden helyen, tiszta kezeket emelvén fel, harag és versengés nélkül.” (I. Tim. 2:8.) A férfiúnak feje a Krisztus. (I. Kor. 11:3.) Amilyen a fej, olyanak kell lennie a tagoknak is. Krisztus felöltözése, a bűnös ember megöklölése, újjászületés és a Szentlélek által való megszentelődés tehát nemcsak lehetősége, de kötelessége is a férfiúnak.

Egyházunk élén férfiak állanak. A lelkipásztor és presbiter csak férfiú lehet. A megújulásnak tehát férfiktól kell kiindulnia. A férfiaknak kezükbe kell ven-

niük a Bibliát. A férfiaknak át kell hatódniuk a felelősségtől, mikor családjuk tagjainak lelki üdvösségéről van szó. A férfiaknak vezetniük kell a jó erkölcsökben, a lelkiélet és Krisztusért való szolgálat megbizonyításában.

Mikos Lajos.

Két lelkészbeiktatás

A Bucsay László lelkészünk Kisújszállásra meghivatása folytán megüresedett *bucatelepi* lelkészi állásra: tiszteletes Boda Ferenc, volt turkevei hitoktató lelkészt hívta meg szép egyességgel a gyülekezetet.

A külföldet is járt nagytudású ifjú lelkész méltó utódja lesz a hívei által — elköszönésekor méltán megsiratott Bucsay Lászlónak. Amit az előd megkezdett, megindított, a munkát folytassa, végezze az utód, teljes dicsőséggel!

A beiktatás július 4-én ment végbe. A kis gyülekezet lelkes ünneplésben részesítette új lelkipásztorát.

Legyen Isten áldása rajta és gyülekezetén. Lelkipásztor és hívei egylélekkel építsék a láthatatlan Siont: Istennek országát.

*

A Medgyaszay Gyula kunmadarasi nagytiszteletű lelkész nyugalomba vonulása az egész nemes gyülekezetet méltó fájdalommal töltötte el. De hiszen (tudván tudjuk: ezért szerettek neki szép lakóházat, örök tulajdonul!) — övék marad az öreg lelkész ezentúl is. Köztük lesz; láthatják, hallhatják, tisztelhetik.

Helyét, persze, be kellett tölteni. Dicséretes egyhangúsággal, mint általában, a közelesen tett választásoknál is történt! — nagy tisztességgel hívták meg lelkipásztorul az egykori nyírbogáti lelkész papfiát, Szilágyi Árpád kisdobszai lelkipásztort.

Az ünnepélyes beiktatás augusztus 15-én történt. Megható minden ilyen ünnepély. Ez meg különösen az volt! Búcsúzás és találkozás: alkonyat és hajnal-támadat.

Jöviünk-megyünk. Itten minden változandó. Csak te vagy Örökkévaló, óh Isten! Lételedben és kegyelmedben is!

Legyen a Te változást nem ismerő kegyelmed a gyülekezeteken, a pásztorokon — s mindnyájunkon mindörökké!

Katona-halált halt

bilkei Lipcsey Péter huszárhadnagy emlékezete.

„Néma zárt az elhalónak ajka,
Szemfedője gyászba hullt remény!”

Most megjelent könyvem jeligéje ez! Költőnek utolsó sóhaja. A haldokló Nagy Imre „Hattyúdalából” két sor. Valamikor régen, 1840 legelején írta ezt betegágya mellett, a diákkórház falára tén, vagy valamely tépett recept-darabra s aztán... elment hallgatni örökzengésű Hozsannáját az égi angyaloknak. 23 esztendő lett volna, épen. Szegény Nagy Imre!

*

„Néma zárt az elhalónak ajka,
Szemfedője gyászba hullt remény...”

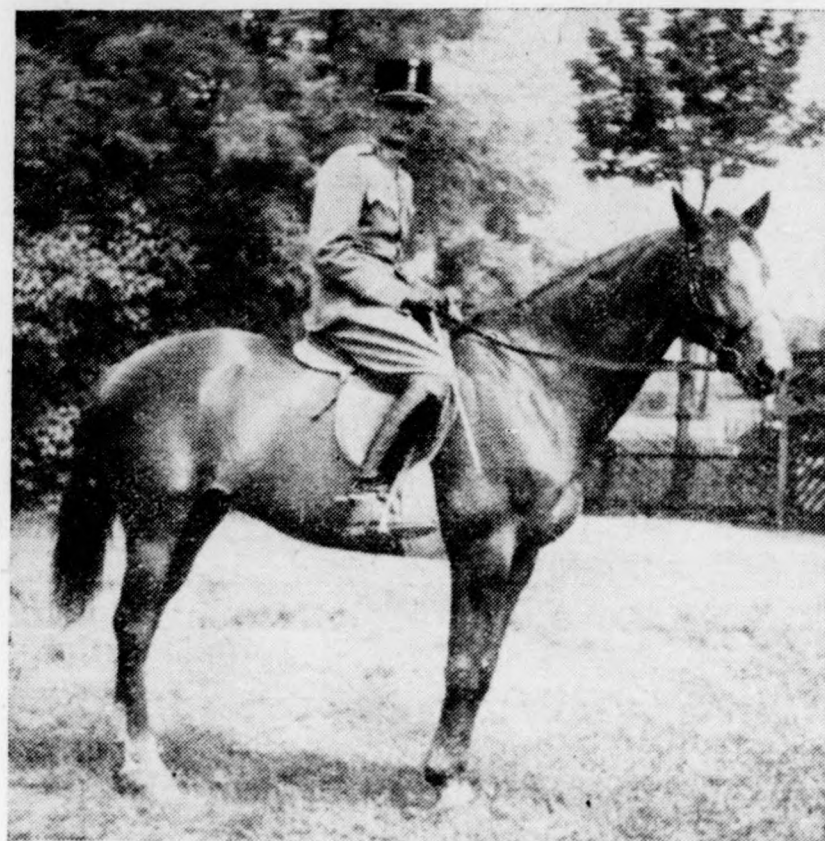
Óh hányszor visszhangzott azóta e pár sor! Visszhangzották összetört lelkek, megsorbult szívek — megannyi húrjaesapzott, darabokra szakadt gitár!

Anyák, kik hosszan lengő gyászfátyollal, gyászfeketében mentek egy koporsó után; a gyöngye kezükkel, mely valamikor símogatta azt a gyermekarcot, még egy kevéske síri földet kapartak, hogy ráhintsék arra a koporsóra, a gyermekük koporsójára!... Atyák, kik némán nézik, mikor kegyeletes emberek emelik a fekete kocsira a koporsót, a lassan lépő gyásztakart lovak lába tompán dobog... mint ha szíveken tipródnának; aztán a sírbolt ajtaja nyílik-bezárul... Nem sírnak akkor az apák, de otthon két karjukra borulnak az asztalnál, hol az az áldott gyermek ült, s az ágynál, hol az ő párnája fehérlett... Ez meg itt a könyve, ez meg a ruhája...

Jaj! — Minden itt van, csak... ő nincs! — Nincs!

*

Jertek, egy nagyon bús történetet beszéljek. A tiszafüredi ősi kert nagy fái megreszkettek, kis tó vizére búsan hajlongatták sötét lombjukat: a Lipcsey-féle régi kuriában halva feküdt valaki... az ifjú vitéz, a honvéd huszárhadnagy... Péter ifjú úr... „Katonahalált halt... boldog életének 23-ik évében”. Aznap épen, mikor az ős király napján, István király napján, kisuhintotta volna kardját az ifjú hadnagy a nagy katonaiskola portáján: aznap mozdult utolsót a szíve a veszprémi

bilkei Lipcsey Péter huszárhadnagy

kórházban. És hiába sikoltotta az édesanyja, a nagynemes úrinő: Nem adom! Nem adom! — Elvitte a halál sötét paripája a huszárhadnagyot. Szép zsinóros attilája halotti ruhává változott, kardja, csákója a koporsó fedelére került.

Hadijáték volt, harci gyakorlat, kürt rivallt, vezényszó harsant, gépfegyver pergett, halálmotolája... golyója nincs... s nézd, mégis, elesett a hadnagy...

Viszik is már — csend! ez órában viszik épen, mikor e sorokat reszkető kézzel, reszkető szívvel írom (Augusztus hó 22., délután 4 óra!) most viszik a füredi temetőbe...

Hejh veszprémi kórház falai, de sok könnyet láthattatok, míg bilkei Lipcsey Péter hadnagy ott vonaglott a sebesültek ágyán, s mellette, körülte anyjának a szíve, atyjának a szíve, három derék magyar nemes fiú: a bilkei Lipcsey-fiúk szíve... vonaglott... vonaglott... a negyedik miatt...

Éjjel 2 órakor még egyszer mozdult a karja, tén a kardja volt ott képzeletében, a jobb kezében, „Éltemet, véretem!” — s aztán csend lett a betegágyon...

Csak valaki sikoltott: „Nem adom! Nem adom!”

Pedig-pedig, ha Isten kéri tőlünk, a Seregek Ura! oda kell adni a legdrágábbunkat is.

Ifjú bilkei Lipcsey Péter m. kir. honvéd huszárhadnagy bús története ez, emléke áldott legyen!

Beh sok kincset rejtesz, füredi temető!

Élt 78 évet. Megh. júl. 21. Tem. júl. 23.

Ha visszatekintünk a régebben elmúlt idők történetébe, e szép családnak, amely most a családfőt vesztette el az érdemes agg emberben, — elődei között múltbéli rokonságában, hét nevezetes lelkipásztort találunk. Ároni családnak mondhatnók tehát a boldogult id. Tóth Endre családját. Városnak jegyzője, ifjú tanár is van most is a gyászoló családban, derékszép gyermekek, viruló unokák, mint minden koszorúnál szebb koszorú vették körül a tisztas ember ravatalát.

Nevezetes embere, sokaktól megsiratott halottja volt ő városunk egész közönségének is. Vége-hossza nem volt a temetési menetnek, mely utolsó útján kísérte az érdemest, s a sírt, hova áldott koporsóját tettük, száz és száz gyászoló és résztvevő szív vette körül.

Emlékezete áldott legyen! A gyászborult özvegyet, gyermekeket, unokákat, minden szeretteikkel egyben Isten vigasztalja!

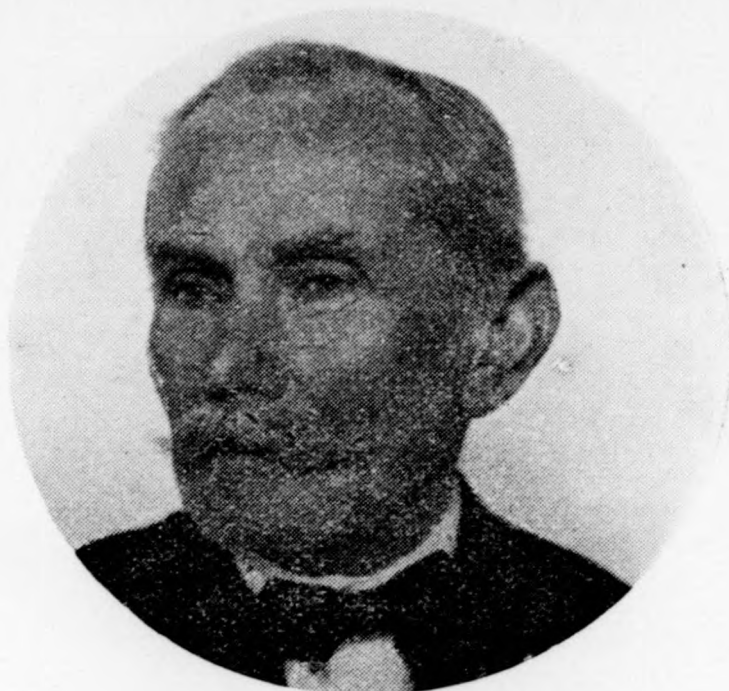
Néhaivaló

Balogh Dániel

kunhegyesi nyug. tanító emlékezete

Debrecenből — a nekünk szent városból — indultunk el életünk útjára mind a ketten: Balogh Dániel tanító bácsi, meg én. Ő valamivel előbb, én körülbelül másfél évtizeddel később. Azután is találkozott életünk: Kunhegyesen, hol ő már régebben tanításkodott, én meg odamentem lelkésznek. Egymás mellett volt a lakásunk is, s a jó Balogh bácsiék még azt is megtették, (Legyen áldott az emléküik!) hogy kenyérsütéskor egy-egy meleg cipő zörgetett be ablakunkon, mely a tanítói lakásra nyílt.

Azután is, mindhaláláig, szeretettel, tiszta jóakarattal voltunk egymáshoz. Örültünk, ha láttuk egymást, s kezet szoríthattunk; Debrecenről, Kunhegyesről elbeszélgettünk.

Balogh Dániel

nyug. tanító

Vele gyászoltam, mikor gyászolt. Aggódtam érte, mikor nehéz betegségen esett át s elsíratam, mikor életének késő korában, túl a 80 esztendőn, elpihent.

Koporsója felett én szólottam. Hajh milyen sokaság állta körül s kísérte a végső úton koporsóját! Nagyon szép volt a végső tisztességtétele (Mehalt július 1-én, temették júl. 3-án.) Gyászolt a kunhegyesi gyönyörű templom. Tán minden ma élő asszonya, férfia Kunhegyesnek, a boldogult tanítómesternek tanítványa volt egykor.

Százak és százak fájlalták elmenetelét az életből. Ime a tanítványok szeretete halál után is a jó tanító iránt, ki szelíd volt, bölcs volt, hű volt.

Úgy éreztem ott az ő temetésén, ha máskor tán támadnak is visszás gondolatok, érzések a szívünkben-lelkünkben, hogy még e mai önző, halát nem ismerő világban is érdemes jónak, szelídnek és szeretettel teljesnek lenni.

Egyetlen leányát, a boldogult igazjó embernek, az „árvák árváját“ — így neveztem az édesatyja miatt zokogó leányt, kinek most már senkije sincs: özvegy is, szüleit is elvesztette — az özvegyek Ol-talma, árvák Pártfogója, az egyetlen Vigasztaló, hiszen senki sincs, ki bennünket

más megvigasztalhatna, a jóltevő Isten vigasztalja.

A jó tanító, a jó ember sírja fölött egy egész gyülekezet s mindnyájunk áldó emlékezete.

Kállay Juliska elpihenése

(Mehalt augusztus 6. Temetése 8-án.)

Hogy szerette a virágokat! Mint egy kis paradicsom, olyan volt az udvaruk.

Kállay Juliska

S hajh, mielőtt hervadni kezdenének a virágok, ő már elhervadt. Nem tudom, kedves virágai nem hervadnak-e el utána? Udvaruk kis paradicsom volt, — mondám — de élete bizonyosan nem volt olyan boldogsággal teljes éden, mint amelyet érdemelt volna szegény. Egykor szép arca is fehérre, bánatosra vált az idők folytán, sorsának változásai, a próbáltatások között, melyeket mindnyájunknak meg kell ismernünk, kik élünk e földi téreken.

Testvéreihez csodás szeretet fűzte. Volt közülök, ki itt lakott, állandóan, mindig itt lehetett testvéröknek a szívéhez közel; a másik messze földről, sok-sok küzdes közül, sírva ért haza nőtestvére kopersójához, s aztán... vissza a küzdelmek közé. „Tovább! Tovább!”

Ő pedig már nyugszik a sírjában. Szébb virágokat tán senkise érdemel sírjára, mint ő, aki úgy szerette a virágokat!

Istenes ének

Örizz, Uram, rossz igétől,
tüsketermő rózsától,
szürke ködtől őszi estén,
döbbenettől dér leestén.
Holdtól évszak változásán,
félelemtől fény fogyásán,
visszafojtott szótól, soktól,
fájó, régi rigmusoktól.
Pókhálótól, denevértől.
— Örizz, Uram, rossz igétől.

nemes Nagy Ágnes.

Akiknek most megjelent könyvem (az „Indul nagy utára” címűt) megküldöm, a könyvbe tett csekk-lapon legyeknek kegyesek a könyv árát megküldeni, vagy, ha a könyvet megtartani nem óhajtának, azt hozzám a nyugati lelkészakra visszajuttatni.

Dasúti menetrend

Kisujszálláson.

Érvényes 1937. május 22-től.

BUDAPEST FELŐL:		DEBRECEN FELÉ:	
Személyvonat	2 ó 19	Gyorsvonat	2 ó 59
Gyorsvonat	2 „ 49	Személyvonat	2 „ 27
Gyorsvonat nyp.	10 „ 23	Gyorsvonat	10 „ 25
Személyvonat	11 „ 57	Személyvonat	12 „ 00
Gyorsautóbusz	14 „ 29*	Gyorsautóbusz	14 „ 29
Motorvonat	15 „ 28	Motorvonat	15 „ 30*
Gyorsvonat	17 „ 19	Gyorsvonat	17 „ 21
Sebesvonat	19 „ 56	Sebesvonat	19 „ 57

DEBRECEN FELŐL:		BUDAPEST FELÉ:	
Gyorsvonat	3 ó 54	Személyvonat	0 ó 09
Személyvonat	6 „ 25	Gyorsvonat	3 „ 54
Gyorsvonat	8 „ 33	Motorvonat	6 „ 28
Sebesvonat	13 „ 14	Gyorsvonat	8 „ 34
Személyvonat	15 „ 04	Sebesvonat	13 „ 16
Gyorsvonat	18 „ 30	Személyvonat	15 „ 09
Gyorsautóbusz	21 „ 48*	Gyorsvonat	18 „ 31
Személyvonat	23 „ 59	Gyorsautóbusz	21 „ 48*

ABÁDSZALÓK FELŐL:		ABÁDSZALÓK FELÉ:	
Motorvonat	7 ó 38	Motorvonat	6 ó 30
Motorvonat	13 „ 11	Motorvonat	13 „ 23
Motorvonat	18 „ 28	Motorvonat	17 „ 32

DÉVAVÁNYA FELŐL:		DÉVAVÁNYA FELÉ:	
Vegyes vonat	7 ó 45	Vegyes vonat	4 ó 00
Vegyes vonat	13 „ 04	Vegyes vonat	10 „ 26
Vegyes vonat	18 „ 00	Vegyes vonat	13 „ 25

* Csak akkor áll meg, ha le-, vagy felszálló utas van.